

Forfatter: Heiberg, Johanne Luise

Titel: Udrag fra Et liv genoplevet i erindringen, Bind II 1842-49

Citation: Heiberg, Johanne Luise: "Et liv genoplevet i erindringen", i Heiberg, Johanne Luise: *Et liv genoplevet i erindringen*, udg. af Niels Birger Wamberg , Gyldendal, 1973-74., s. 173. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-heibfr02-shoot-idm140151021773200/facsimile.pdf> (tilgået 17. oktober 2021)

Anvendt udgave: Et liv genoplevet i erindringen

Altså for at et fysiognomi ret skal kunne tilvejebringe det tragiske udtryk, må det have denne ædle monotoni, som det, selv med den største agtpågivenhed og kunst, er umuligt at bevare for et mere bevægeligt og nuanceret fysiognomi.] Men Julie er ingen Medea. Hun er et ungt lidenskabeligt barn, der bevæger sig igennem en stærk nuancering af den erotiske lidenskab; en virkelig tragisk højde når hun først i de få replikker, digteren lader hende udtale, efter at hun er vågnet op i gravkapellet og finder Romeo død ved sin side og da selv støder dolken i sit hjerte for at følge ham. Derfor lader digteren hende heller ikke her udbryde i suk og klager, i råber og skrig, thi da ville den tragiske højhed forsvinde og den ædle ro forstyrres. Tilskueren ville da nedsmækkes i jammer, men ikke hæves op til det sublime. Efter min anskuelse er det altså kun disse tre, fire korte replikker i Julies dødstime, der egentlig fordrer en stor tragisk fremstilling, og derfor mener jeg, at mine evner vel kunne strække til for at udføre en Julie, så vist som de ikke ville strække til for at udføre en Medea. Men som sagt, lige let får man ikke alt, og unægteligt er det det bedste, som man får for intet.

At min gætning med hensyn på Kierkegaards afhandling var rigtig, fik jeg vished om, da han i 1851 sendte mig et lille skrift, »Min forfattervirksomhed«, indlagt i en konvolut, hvori stod:

Til

Den lykkelige kunstnerinde,
hvis forstandighed og viljes-kraft dog var – anden gang hvor lykkeligt! – netop lige så stor som hendes lykke,
frue Heiberg,
med beundring fra
forfatteren.

og ledsaget af følgende brev:

»Ikke er det, end i fjerneste måde, meningen hermed, at ville endog blot foranledige Dem til at læse en lille bog, der til syvende og sidst, og måske længe før, vel ville kede og trætte.

Nej. Men i bogen omtales etsteds en lille æstetisk artikel af en pseudonym *Inter et Inter*, »Krisen og en krise i en skuespillerindes liv« »Fædrelandet« 1848 nr. 188-91. Dersom De i sin tid er blevet tilfældigvis opmærksom på denne artikel: det ville være mig